

и гръцкитѣ стрели веднага улучваха всѣки храбрецъ, който се решаваше да излѣзе вѣнъ.

Вжтре въ крепостѣта настанаха тежки дни. Водата въ кладенцитѣ намаляваше. Хлѣбъ имаха въ изобилие, но какво ще правятъ безъ вода?

Началникътъ на крепостѣта събра на съветъ всички вождове и старитѣ и умни мъже. Каза имъ:

— Хамбаритѣ ни преливатъ отъ едри, златни зърна жито. Можемъ да нахранимъ цѣлата бѣлгарска земя и пакъ да ни остане. Но следъ нѣкой день капчица вода нѣма да има въ кладенцитѣ. Ще измремъ отъ жажда. Какво да правимъ? Да се предадемъ ли?

Умислиха се всички. Да се предадатъ! А какво ще кажатъ после на хана? Нима не сж достатъчно храбри да победятъ гърцитѣ?

Обади се най-храбриятъ войникъ:

— Нека да разтворимъ всички порти на крепостѣта и изведнажъ да врѣхлетимъ срещу гърцитѣ.

— Гръцката войска е по-многобройна, ще ни избиятъ до единъ.

— Тогава всички да измремъ, но нѣма да се предаваме.

— А децата? Женитѣ ни? И нашитѣ стари бащи и майки? Какъ ще гледаме тѣхнитѣ мъжи и страдания? Не, не, по-добре е де се предадемъ! Като е съ добро, може да не сж толкова жестоки! — рече най-стариатъ.

— Да се предадемъ! Да се предадемъ! — съгласиха се останалитѣ.

— Добре, — отвърна началникътъ на крепостѣта, — щомъ всички сте съгласни, ще се предадемъ. Но най-напредъ искамъ да скроя една хитростъ на гърцитѣ. Ако не помогне, тогава ще издигнемъ бѣло знаме. Ето какво: имаме вода още за нѣколко дена. Съ тая вода женитѣ да омѣссятъ много хлѣбъ. Отъ крепостѣта ще започнемъ да хвърляме хлѣбъ, вмѣсто камъни. Гърцитѣ ще видятъ, че ние имаме още много храна и ще разбератъ, че нѣма за какво да се биятъ повече съ насъ. Съгласни ли сте?

Всички се разотидоха радостни. Ехъ, какъ щѣха да надхитрятъ гърцитѣ!...

Женитѣ веднага омѣсиха хлѣбъ, изпекоха го и го раздадоха на войниците. По даденъ знакъ, войниците започнаха да хвърлятъ срещу неприятеля хубави топли хлѣбове.